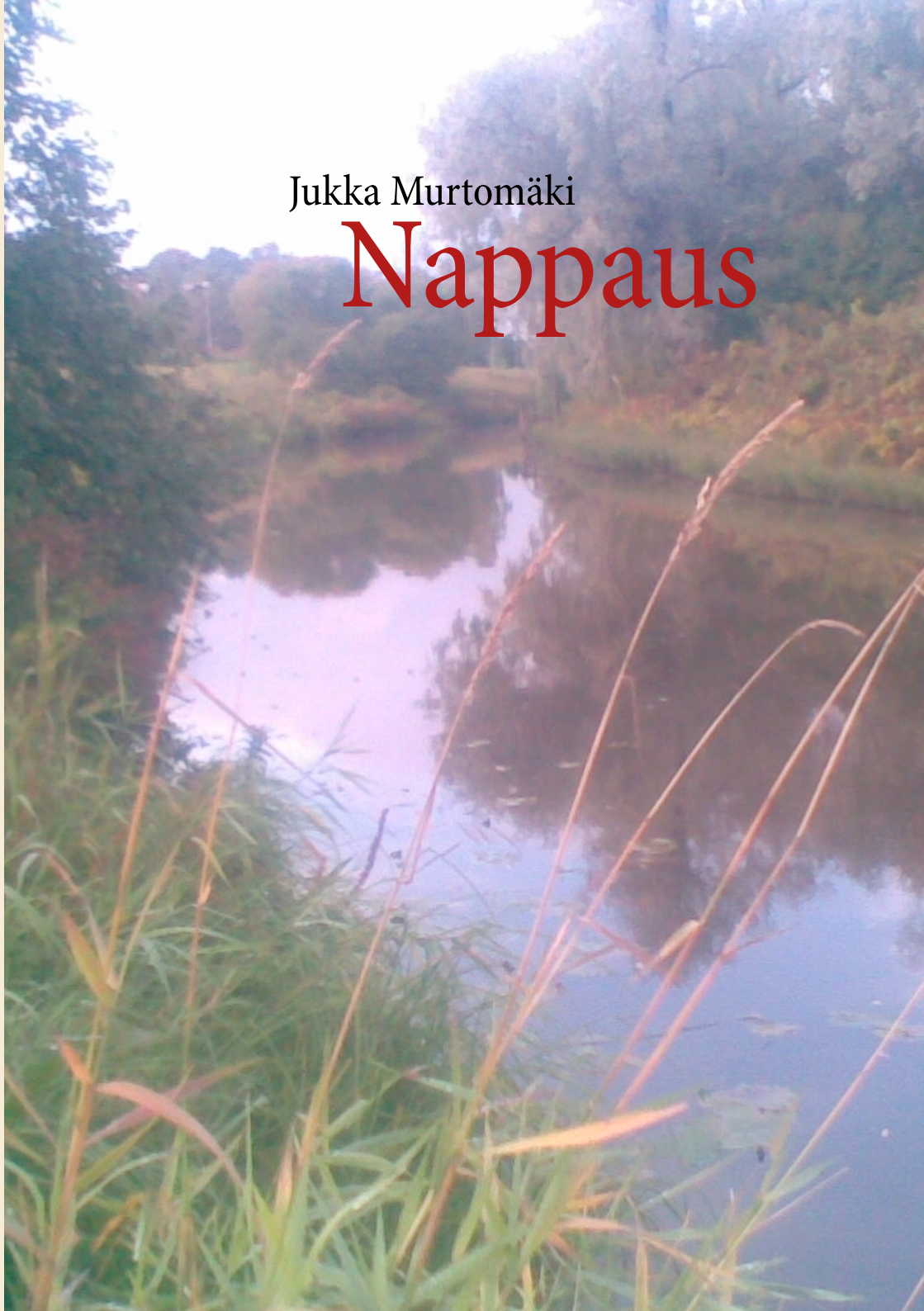

A photograph of a pond with tall grass in the foreground and trees in the background. The grass is green and yellow, and the water is calm, reflecting the sky and trees. The title 'Nappaus' is written in large red letters across the middle of the image.

Jukka Murtomäki

Nappaus

Jukka Murtomäki

Nappaus

Copyright

© 2011 Jukka Murtomäki

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 13:978-952-286-404-8

1.

”Laita sitä löylyä tulemaan, ei olla jäähdyttelemässä”, sanoi Reino kaverilleen Petterille, vaikka oli jo kyyryssä valmiiksi lauteilla. Sanoista tekoihin ja kiuas kohahti mieluisasti saatuaan taas vettä. Savusaunan seinät ja lauteet olivat mustanaan noesta, mutta se ei saunoja haitannut. Kohta kolmen miehen ryhmä juoksi ulos ja hyppäsi laiturilta sameaan veteen, joka oli hyistä vaikka elettiin elokuuta. Reino, Petteri ja Jorma olivat tulleet tänne Rymättylään Petterin perimälle mökille suunnittelemaan seuraavaa yhteistä keikkaa. Lammen rannalla sijaitseva mökki ja savusauna olivat sitä kauneinta Suomea. Tämän oli Petterin isoisä rakentanut omin käsin ja kuskannut hirret hevosella talven aikana vuonna viisikymmentä tai jotain. Tietä ei ollut perille, sillä suo oli mökin ja lähimmän maantien välissä. Matkaa kävellen tuli reilu kilometri eikä mökillä ollut tietenkään sähköjä. Muuten paikka oli mitä mainioin ja aivan suolammen äärellä. Tummasta lammesta sai suuria ahvenia ongella, mutta virveliä ei kannattanut käyttää, sillä muut petokalat puuttuivat. Suurin Petterin isänsä kanssa saama ahven painoi lähes kaksi kiloa.

Isä oli kuolinvuoteellaan viimein kertonut Petterin äidin nimen. Äitiään ei poika ollut ikinä nähnyt ja isän kertoman mukaan siihen oli yksinkertainen syy. Petterin äiti oli rikkaasta suvusta ja erehtynyt menemään nuorena sänkyyn paikalle kulkeutuneen nuoren ja komean miehen kanssa. Petterin isä oli tuolloin maanmittaustöissä ja joka kylässä oli joku jäänyt niin sanotusti koukkuun. Petterin äiti oli kuitenkin hänen isänsä suuri ja tavoittamaton rakkaus, josta poika sai alkunsa. Petterin äidin isälle ei voinut kertoa raskaudesta, joten yksissä tuumin he tämän äidin kanssa keksivät ratkaisun. Äiti lähetettiin kolmen kuukauden raskauden jälkeen sukulaisille niin sanotusti

koulutukseen ja kun Petteri syntyi ei tämä halunnut nähdäkään lastaan. Isän piti ottaa poika ja luvata, että ei ole missään tekemisissä äidin kanssa. Petterin isällä ei ollut muuta vaihtoehtoa ja niin isä ja poika kiersivät ympäri Suomea töiden perässä. Vasta kuolinvuoteellaan kertoi isä Petterin äidin nimen, mutta vannotti tätä olemaan ottamatta yhteyttä äitiinsä. Nykyään tämä oli toista kertaa naimisissa ja yhden pojan äiti. Malvalehtojen suku oli kuuluisa maanomistuksistaan ja sijoituksistaan. Heidän omaisuutensa läheni sataa miljoonaa ja Petterin äidin henkilökohtainen omaisuus oli kymmeniä miljoonia. Ehkäpä siitä lohkeaisi pieni osuus myös Petterille.

2.

Sudella on suden nälkä ja ei ole helppoa olla saaliseläin mitä se jahtaa. Jokainen askel peuralla on joko pakenemista tai suojautumista. Nyt se oli suojautumista tälle komeat sarvet omaavalle urospeuralle. Sen harmiksi sitä jahtasivat yhtä aikaa sekä ihmiset että kolme sutta. Susien saama vainun haju ei estänyt niitä tulemasta ihmisten ilmoille ja heidän lähelle. Tämä kolmen suden ryhmä oli elänyt jo muutaman viikon raatojen ja pienien nisäkkäiden varassa eikä nälkä ollut jättänyt niitä rauhaan. Sudet olivat nuoria ylikesäisiä uroksia ja ajettu laumasta pois, kuten niillä oli aina tapana. Syksyn pitäisi olla susille vielä hyvää aikaa ravinnon suhteen, mutta nämä nuorukaiset eivät vielä olleet tarpeeksi taitavia. Kaikki konstit oli käytetty ja kun peurasta saatiin vainu vei vietti ne heti jahtiin. Kolme päivää sai peurauros juosta niiltä karkuun, kunnes viimein se väsähti ylittäessään pienen joen ja vaipui huohottaen maahan. Tällöin sudet oitis lisäsivät vauhtia ja olivat juuri käymässä peuran kimppuun, kun kuului laukaus ja sudet jäähmettyivät sekunniksi ennen kuin säntäsivät pakoon. Tällaista lujaa ääntä ne eivät olleet ikinä kuulleet ja kolmen kilometrin lujan juoksun jälkeen ne viimein pysähtyivät kuuntelemaan uudestaan. Nälkä vaivasi, mutta pelko ei antanut aihetta mennä katsomaan jo varmana pidettyä saalista. Etäältä kuului oudon eliön ääniä ja kaikilla kolmella sudella taipui häntä jalkojen väliin. Jokin tuossa äänessä oli pelottavaa, sitä ne eivät tienneet vielä, että se oli ihmisen ääni.

3.

”Olin näkeväni susia peuran perässä, mutta en ole aivan varma”, sanoi Petteri ja tuijotti metsän reunaa. ”Saalis oli jotenkin hätäntynyt, mutta ei haittaa.”

Muita ei asia kiinnostanut, heillä oli pakasteet täynnä ruokaa – hirveä, peuraa ja jopa karhua. Valkohäntäpeura oli tietysti hyvä saalis ja Petterille oiva miehisyyden merkki. Pienessä laitamyötaisessä oli joukko päättänyt lähteä peurajahtiin – ei ihan lupien kanssa. Kaikki olivat vanhoja metsämiehiä ja kuuluivat samaan hirviporukkaan. Nyt ei oltu siinä porukassa vaan korvessa ja omilla teillä. Petteri oli saanut peuran jyvälle ja ampui sen hallitulla laukauksella lavan taakse heti tämän ylitettyä pienen joen. Oltiin ainoastaan kilometrin päässä mökiltä ja heillä oli käynyt yllättävä tuuri.

”No niin, eiköhän ole kaatoryypyn paikka”, sanoi Reino odottamatta vastausta kaivaessaan koskenkorvapullon repusta. Kaikille maistui ja ryypyn jälkeen Petteri meni saaliinsa luokse valmiina laskemaan veret pois. Muut kaksi jäivät jälkeen ja ottivat vielä toiset ryypyt. Tällä välin Petteri ehti jo peuran luo, mutta hätkähti samassa huomattaessaan kahden suden juoksevan ruhoa kohti joen toiselta puolelta. Sudet olivat päättäneet hakea pitkään takaa-ajamansa saaliin pelostaan huolimatta. Ihminen ja sudet ehtivät lähelle peuraa samanaikaisesti ja molemmat pysähtyivät ja jäivät tuijottamaan toisiaan. Sudet murisivat ja näyttivät hampaitaan ja Petteri otti aseensa selästään ja tähtäsi lähintä isoa petoa. Jäljessä tulevat kaksi metsästäjää eivät huomanneet tilannetta vaan jatkoivat kaatoryypyn ottamista. Sudet eikä Petteri liikkuneet, kunnes mies laski aseensa, kääntyi ympäri ja poistui hitaasti takaisin sinne, mistä oli tullut. ”Ottakaa te saalis, tarvitsette sitä kipeämmin kuin minä”, sanoi Petteri hiljaa kulkiessaan jälkiään takaisin.

Sudet eivät aikailleet huomattessaan ihmisen poistuvan, vaan ryntäsivät joen yli ja tarttuivat peuraan ja repivät sen mukanaan takaisin sinnepäin, mistä olivat tulleet. Hetkessä olivat eläimet poissa ja Petteri tuijotti tyhjään joentakaiseen metsään ajatellen tehneensä päivän hyvän työn. Hän palasi toisten luokse ja nämä ihmettelivät mihin peura jäi.

”Sudet veivät sen ja annoin sen tapahtua”, vastasi Petteri kysymykseen.

Hölmistyneet ilmeet eivät kestäneet kauaa, kun Reino nappasi aseensa ja oli lähdössä joelle päin susien perään.

”Anna olla Reino, annoin sen tapahtua ja olen siitä tyytyväinen”, sanoi Petteri koskettaen ystäväänsä olkapäästä. Reinon ilme oli hämmästynyt, mutta ei häntä kiinnostanut lähteä susien perään, joten hän vastasi vain: ”taidat olla tullut uskoon tai sitten olet vihreiden edustaja, mutta ei se minua haittaa. Vieköön perkele, kai ne sen on ansainneet”.

Niinpä kolmikko suunnisti takaisin mökille aina välillä huikalle pysähtyen. Taas oli aika lämmittää sauna ja syödä iltapalaksi lammen ahvenia – tietysti savustettuna.

4.

Erkki Alaverto nousi vaimonsa viereltä suuresta katoksellisesta sängystä ja kävi suihkussa ennen kuin puki Armanin puvun päälleen ja laskeutui alakertaan aamiaiselle.

Hänen tyttärensä oli jo kattanut ruokailutilaan terveelliseltä näyttävän aamiaispöydän – oli tuoremehua, kananmunia, hedelmiä ja puuroa. Erkki oli aina syönyt terveellisesti ja aamiainenhan oli päivän tärkein ateria. Pöydän ääressä istui jo Johanna lehteä lukien ja niukkaa aamiaistaan syöden. Nuori nainen piti huolta linjoistaan, vaikka siihen ei Erkin mielestä ollut tarvetta. Urheilullinen ja hoikka nainen olisi hyvin voinut syödä reilumminkin.

Johanna oli Erkin tytär edellisestä avioliitosta ja läheni kahdettakymmenettä vuottaan. Opiskelu jatkui toista vuotta Turun yliopistossa, pääaineena tietysti markkinatalous isän toivomuksen mukaan. Johanna hymyili isälleen ja toivotti hyvät huomenet, mutta nousi saman tien pöydästä ja kiipesi omaan suureen makuuhuoneeseensa pukeutumaan. Aikaa olisi hyvin ennen ensimmäisen luennon alkua eikä Hirvensalosta Turkuun ollut pitkä matka, mutta Johanna oli luvannut käydä vanhan hyvän ystävänsä kanssa ennen luentoja kahvilla.

Pukeuduttuaan hän laskeutui alas aulaan ja huusi isälleen hyvät työpäivät, käveli ulos suuresta ovesta ja tuli pihamaalle jossa valkoinen Audi oli pysäköitynä. Ennen kuin hän nousi autoon, vilkaisi hän rantaan ja laiturille päin. Isän Swan-purjevene oli kiinnitettynä betonilaituriin rantamajan lähelle ja pienempi moottoripursi heti sen perään. Kohta olisi purjehduskausi ohi, mutta toki vielä voisi käydä merellä. Purjehdus oli Johannan lempiharrastuksia ja sitä hän teki viikoittain. Pieni Audi käynnistyi vaivatta ja ampaisi hiekka põlisten portista ulos ja asfalttitietä pitkin kohti Turkua.

Eliisa Malvalehto heräsi myös ennen kuin Erkki ehti lähteä. Heidän suhteensa oli melko nuori – naimisissa vasta kolmatta vuotta. Edellinen mies, jonka kanssa hänellä oli poika, oli viimein saanut lähtöpassin väkivaltaisen ja viinan kyllästämän yhteiselön jälkeen. Onneksi oli tullut tehtyä avioliittosopimus, tietysti Eliisan vanhempien vaatimuksesta, joten mies ei ollut saanut erossa juuri mitään. Nykyiseen avioliittoon taas ei kuulunut viina eikä väkivalta, ainoastaan suunnaton rakkaus ja vielä keski-iässäkin kiihkeä makuuhuone-elämä. Talo, jossa he asuivat – tai oikeastaan kartano- oli jäänyt Eliisalle eikä Erkki ollut sanottavasti pannut vastaan kun oli muuttanut sinne Johannan kanssa. Puitteet olivat kuin kuninkaallisilla, sisäkkö hoiti ruokatarjoilun ja siivous hoidettiin ulkopuolisen firman puolesta. Puutarhaan ei juuri tarvinnut koskea, sillä senkin hoito oli ulkoistettu. Joskus Erkki tunsu itsensä hiukan ulkopuoliseksi talossa, mutta ajatteli että olkoon – tähän elämäntyylisiin Eliisa oli pienestä pitäen tottunut.

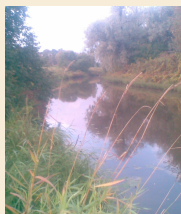
Eliisa laskeutui portaat alakertaan kylpytakkiin pukeutuneena ja käveli miehensä luokse suutelemaan tätä poskelle.

”Huomenta rakas, millainen päiväsi on tänään?”

”Kaksi johtoryhmän kokousta, onneksi molemmat Turussa ettei tarvitse matkustaa pidemmälle. Ei oikeastaan muuta, tulen ajoissa kotiin, ehkä jo ennen viittä”, vastasi Erkki hymyillen.

”Hieno juttu. Minä katson tänään puutarhurin kanssa syksyn toimet ja uudet istutukset. Eipä siinä paljon katsomista, kun ovat hoitaneet hommansa niin hyvin.”

Eliisa istahti myös pöydän ääreen ja lappasi lautaselle puuroa. Heillä oli parin vuoden ikäero – Eliisa vanhempi – mutta ulospäin se ei näkynyt. Molemmat olivat ikäisekseen hyvässä kunnossa ja näyttivät terveiltä. Heillä oli vakituinen tennisvuoro ja molemmat kävivät tahoillaan joko lenkillä tai

Kidnappaus on nyt \\\\\\\\\\\\" nappaus\\\\\\\\\\\\\\\". Tutustu. Et kadu niin kuin et varmaan katunut edellisten kirjojeni osalta. Ei ole tarkoitettu arvostelijoille, mutta me normaalit saadaan lukea.

